

menda — torej tista večno resnična pesmica, ki se tako-le glasi: Hugo je z lepim tenorjem izborno ponovil melodijo:

Ženska le vara nas
vedno lokavo;
nič ji ni pravo.
Zvesta se kaže,
zraven pa laže — —.

Ob tej pesmici so bili vsi hipoma pozorni. Bila je razven notarki vsem nova. Ugajal jim je napev, tisti melodični laški napev, ki ostane v spominu, če ga jedenkrat slišiš. A pri vtisku ni bil odločilen napev, ampak besede. Vnela se je cela vojska. Razdelili so se v dva tabora: ženski in moški. Čudno je bilo, da ženske niso imele nijednega „galána“ ali „kavalirja“ zase. Cela deteljica je potegnila z možmi in pritrdila komisarju Simonu, ki je napil Hugonu: „Bog živi tebe in s tabo dvakrat tistega, ki je te imenitno resnične besede zapisal!“ In doneli so kozarci: „Tako je! izborno!“ Gospé so pa slovesno ugovarjale in niso trčile z gospodi, a toliko glasneje so zadoneli kozarci med njimi samimi.

„Vsi moški so jednaki!“ pravi notarka. Gospa komisarjeva pa sikne skozi zobe: „Slabejšega ni, kot je moj!“

Dasi je bila to le šala, gospe niso hotele nič vedeti o šali. Deteljica je izkušala posredovati med obema taborjema. Ali ni se posrečilo, niti Hugonu ne, ki se je sklicaval na staro pravilo, da so prisotne dame vedno izjema. Nič, pa nič! Namrdnile so prej ve-sele obrazke in streljale z očmi po svojih možeh. Meni nič, tebi nič so vstale in se odpravljale domov. Komaj so dovolile, da jim je „deteljica“ pomagala ogrniti kožuhe;

jezno sta ovili gospa komisarjeva in pl. Ivančeva shawle krog glave, ter vrgli zaničljivo čopasti konec čez ramo na hrbet, notarka si je pa postavila na bujne, zares krasne črne lase majčkeno astrahanko tako po strani, kakor kmetiški fant klobuk, kadar ve, da kot najmočnejši v vasi nosi brez skrbi krivce za trakom.

„Me grémo!“ zazvonil je fini glasek Anice, ki je natikala ruske gumaste galoše ter popravlja to vrhnjo obutal topotnila z drobčkano nogico ob tla. Morda se res ni hotela noga zmuzati v svetle „copate“. Toda verjetneje je, da je ta topot pomenil nadporočniku toliko kot stotnikovo povelje. Zakaj hitro je vstal, opasal sabljo in klical Julko, da bo plačal. Za njim so storili drugi taisto, samo „deteljica“ in beloglavi adjunkt Kotek so ostali. Hugonu posebno ni bilo ljubo, da je žalil gospe. Ali komisar ga je potolažil pri vratih: „Hugon, „deteljica“ naj bo pametna in od zore do mraka naj hvali Boga za to, kar je! Servus!“

Megla je bila sedaj še gostejša, pod nogami je škripalo, mestnega čuvaja pa je zeblo, da je menceal po trgu in zabavljaj na svoj revni stan. Gospodje so šli zadaj počasi ter se pomenkovali prav navadne stvari, kot da se ni nič zgodilo. Saj so poznali zakona svojega boljše polovice. Te so hitro stopale spredaj, stiskale se krepko druga k drugi in se kosale, katera bo bolj drugega moža prehvalila, svojega pa očrnila. „Ah, kaj tvoj! Moj, moj! Ti si srečna; zakaj sem ga vzela!“ A gluha je bila ledena sirasta megla za te vzdihne, in ž njo prav tako gluhi navajeni možje.

(Dalje.)

